

kapákkal, úsokkal. Hossza ideig folyt a harc. Már mindannyian véresek voltak, de még sem hagyták abba, hanem újult erővel támadtak egymásra. Mintegy 10 percnél vérekezés után *kétlen estek össze: Fekete József és Fekete Józsefné, Róviddel azután mindkettő kiszenvedett, Molnárék a szó szoros értelmében agyonverték őket.* Ezután Molnárék sietve eltávoztak. A szomszédok már csak a két holttestet találták meg az udvaron vértócsa közepén.

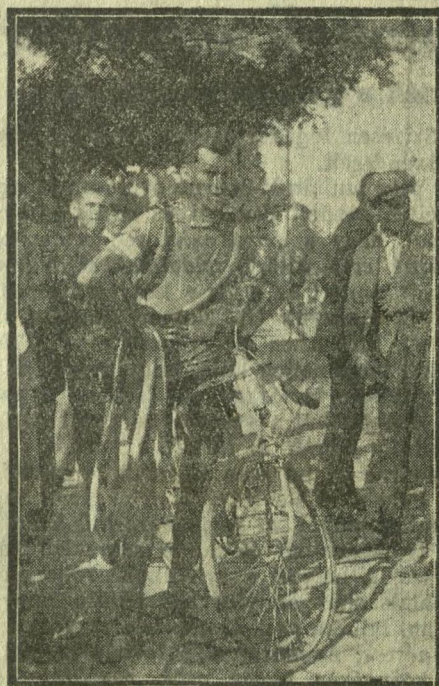
Az esetről azonnal értesítették a csendőrséget, ahonnan egy járőr Molnárékhoz, a másik pedig Feketéékhez sietett. A csendőrök, amikor Molnárék tanyájára értek, *vacsorázás közben találták a családát.* Molnár és fia épp akkor mesélték el, hogy mi történt a vejük tanyáján. A csendőrök azonnal őrizetbe vették őket. Közben Feketéék tanyájára megérkezett a kihívott orvos is, aki már csak a beállott halált konstatálta. Az áldozatok feje borzalmasan össze volt verve.

A szegedi ügyészség szerda reggel kapott telefon-jelentést a csendőrségtől a halálos verekezésről. A jelentés vétele után dr. Zombory János vizsgálóbíró és dr. Balázs Sándor ügyész szállott ki a helyszínre a vizsgálat lefolytatására.

Szegedi kerékpárosok, akik résztvettek az 5 napos Tour de Hongrie-n

Bója István

Kiss József

Fényképeket, családi képet, csoportképet, levelezőlapokat legolcsóbban **SIMONYI fényképésznél,** Széchenyi tér 8. Jerney házban, Korzó Mozival szemben.

Szabadalmazott fotelágyak, ottománok, matracok 67 kézen és rendelésre legolcsóbban **vitéz Süvegh Dezső** kárpótásmesternél kaphatók, Baththyany uccá 2. — Telefon 20-23.

Vizet és utat kérnek a telepek...

Küldöttségek a városházán

(A Délmagyarország munkatársától.) Szerdán ismét küldöttségjárások napja volt a városházán. Először vitéz dr. Gárgyán Imre a dorozsmai országot mentén fekvő vasutas-telep küldöttségét vezette Somogyi Szilveszter polgármester elé. Mint minden telepi küldöttség, ez is *vizet és utat* kért. A mintegy 400 lelket számláló telepi lakosság évek óta sokat szenved a vízhiány miatt. Kérték ezenkívül, hogy a telep és az országot közti utat hozassa rendbe a város, a lakosság szívesen hozzájárul a salakkal, a város csak fuvaroztassa oda és csináltassa meg a feltétlenül szükséges utat. Annak ellenére, hogy a telep kútforrási céljaira 5000 pengőt vettek fel a jövő évi költségvetésbe, a polgármester nem tett határozott ígéretet a kérés teljesítésére, csak ha az előirányzott bevételek be is folynak. Az utat megcsináltatja a város, de azt már nem vállalhatja, hogy a telep gyalogjáróit elkészítse, még olyan formában sem, hogy a szükséges költségeket a város előlegezné a telektulajdonosoknak.

A küldöttség ezután vitéz dr. Szabó Géza kulturtanácsnokot kereste fel, akitől a telep

gyermekjátszóteret és sportpályát kértek. A tanácsnok megígérte, hogy támogatni fogja kérésüket.

Járt a polgármesternél egy tanyai küldöttség is. *Németh József* volt a szónok, aki arra kérte a polgármestert, hogy a kapitányság és a budapesti országot között létesítendő összekötő utat a vasuti megállótól készíttessék el az országotig, mert csak ez a megoldás szolgálja a gajgonyai és a balástyai gazdák érdekeit.

A polgármester a gazdák kérését méltányosnak találta és utasította a mérnökséget, hogy a helyszínen tárgyalja le a dolgot az érdekeltekkel.

Tisztelgő küldöttség is jelent meg a városházán. A rókusi új népiskola tantestületének hattagu küldöttsége vizitelt le *Szabó János* igazgató-tanító vezetésével. A új iskolába 600 rókusi gyermek iratkozott be, a tantestület 9 nőből és 8 férfiből áll. Végül bemutatkozott a polgármesternek *Jambrik Ferenc* Máv. főintéző, a most Szegedre helyezett új állomásfőnök.

Riport egy emberről, aki mosolyog, mert boldog

(A Délmagyarország munkatársától.) Két nap óta érdekes vendége van Szegednek. Mr. J. Smith személyében. A név mögött furcsa egyéniségű, sokat látott és sokat tapasztalt ember rejtőzik. Ahogy a kávéház terraszán ül, ahogy keresztbeveti a lábát, ahogy egyik cigarettáról rágyújt a másikra, egy sokat látott europeerre lehet ismerni. Beszédmodora olyan, mint egy diplomataé, aki már végigjárta a világot, ismer minden nevezetesebb személyt és tisztában van a dolgok indítóokaival.

Mr. J. Smith azonban nem diplomata, sőt még csak nem is külföldi, hanem magyar... Hogy mi a foglalkozása? Ő így mondja egy finom mosoly kíséretében:

— Foglalkozásom? Író, tudós, művész, politikus, próféta: szóval *semmi*. Még nem irtam egy sort se, tudományomat nem ismerik — és talán nem is ismernék el —, művészetemet magamban hordom... Talán próféta vagyok leginkább... Igen. Én hirdetem a *Szép Élet* hitét. Eddig még nem találtam követőkre, igaz, hogy még nem is igyekeztem erre... A mai kor nem való a tanaimnak, mert én épp az ellenkezőjét hirdetem annak, ami van. Vagy éppen ez a kor való nekem, de ha munkába lépnék, én a próféta veszténém el lábam alól a talajt... Elvéhetném az Élet értelmét, amelyet most oly világosan látok magam előtt...

Hány éves lehet Mr. J. Smith? Nehéz lenne megmondani. Talán 30, talán 50. Arca: 50, modorai: 30. Foglalkozása tehát: semmi. Neve: szürke amerikaiak látszó név, amelyről kiderült, hogy nem is amerikai, hanem: sváb. A nemzetisége azonban magyar. Miért kell mégis írni róla? Hogy jutott el Mr. Smith eddig?

Az esti szürkületben a járda szélén egy férfi állott. Borotvált arcú, összes halántéku, jól öltözött, meghatározhatatlan kora férfi. Finom szívart szivott. Az emberekre, akik mellette elmentek, rámosolygott. Nem bántóan, nem lenézően, nem szemtelenül, de nem is jószágosan. Közömbösen, de sok melegséggel a szemében, mintha kedves ösmerőst üdvözölt volna. Az emberek minden esetben észrevették a mosolyt, de nem haragudtak meg érte. Hirtelen lekapták a fejüket és szégyenlősen elsiettek. A férfi ilyenkor megcsóválta a fejét és nagyot szitt a szivarából.

Egy negyed óra múlva befordult a kávéház terraszára és leült. Jobbra-balra ingatta a fejét, arca mosolygott, mint aki nem bír magával. Egyszerre halkán felkiáltott. Mindenki ránézett, ő azonban bátran szembefordult a rámeredő szemekkel és — mosolygott. S most csoda történt. A megbotránkozott szemek megszeledtek, az előbb még ingerült arcok redői kisimultak...

Mindenki megértette egy pillanat alatt, hogy ez

az ember nem örült, nem beteg: ez az ember egyszerűen — *boldog*.

Egy valódi boldog emberről nem írni riportot? Egy emberről, aki mosolyogva nézi az embereket, ha öregek, ha fiatalok, ha szépek, ha csúnyák, egy emberről, aki annyira boldog, hogy száz ideges, ingerlékeny, ezernyi gonddal küzdő ember között boldogan elrikkantja magát? És aki mindezek mellett józan, okos és intelligens?

Igy jutott Mr. J. Smith abba a helyzetbe, hogy beszélhessen.

— Most megvallom, hogy én világcsavargó vagyok. De nehogy azt gondolja, hogy én ebben látom a boldogság titkát. Egyáltalán nem, azaz nem az a titka minden ember boldogságának. Az enyémnek azonban az. Én azért vagyok boldog, mert valamikor szerencsés is voltam. Sikerült korán rátalálnom arra, hogy milyen módon élhetem le boldogan az életemet. Mindenki keresi a saját boldogságának a kulcsát, de talán százmillió ember közül egy sincs, aki halála előtt megtalálja. Minden ember boldogságát más kulcs tárja föl és én hiába mondanám el, hogy mi az én boldogságom titka, az nem érvényes senki másra.

— Ehez az életmódhoz sok pénz is kell... Önnek valószínűleg vagyona van...

— Igen. Vagyonom van és annak a jövedelméből élek. Ez az összeg azonban olyan csekély, hogy ki nevetne, ha megmondanám. Nem vagyok milliomos sem dollárban, sem pengőben. Az én jövedelemem nem nagyobb, mint ebben a városban elérhető átlagjövedelem. De idők folyamán sok mindent megtanultam. Sok felesleges kedvtelésről, igényről lemondtam, úgy, hogy ez az összeg bőségesen elegendő... Nem kell okvetlenül Króznak lenni, ha boldogan akar élni az ember...

— Beszéljen eddigi életéről.

— Egész egyszerű, szimpla élet. Itt születtem, nevelkedtem, azután külföldre mentem. Egyetemek, társaságok... Tanulás, szórakozás. Remények, le-törések, csömör. És végre egy napon: egy megismerés... Egy boldog ráeszmélés és azóta így élek. Ismernek a világon mindenütt és irigyelnek mindenütt. Ez nem csoda ugye?

— Szóval nem dolgozik, nem túlekedik...

— Nem túlekedek, de dolgozom. Tegnap egy levelet küldtek utánam, valahonnan a világ másik végéről... Azt írja egy gazdag ember, hogy menjek és beszéljek vele, mert különben meghal... Most majd elmegyek hozzá. Azt hiszem sikerül felvilágosítani a boldogságról... Hát nem munka ez?

Mr. J. Smithet a vak véletlen vezette Szegedre. Itt is úgy mosolygott, mint bárhol másutt, itt is olyan emberek talál, mint másutt. És Mr. J. Smith nem sokára másutt mosolyog az emberek szeme közé...

Külön-öngyújtók, zseblámpák, friss elemek, töltő-tollak nagy választékban, állandós raktáron 116b **Keller Irógép raktárában,** Széchenyi tér 8. Tel. 3-63.